

Sygn. akt II K 65/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: Monika Mokracz

w obecności Rej. Prokuratora: Danuty Gusty

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 30.06.2016 roku i 22.09.2016 roku

sprawy **B. K.** z d. S., urodzonej (...) w W., córki J. i J. z domu S.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 4 kwietnia 2015 roku w Komendzie Powiatowej Policji w B., woj. (...), wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, złożyła zawiadomienie o kradzieży pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 złotych, która miała miejsce w dniach 24/25 stycznia 2015 roku oraz będąc uprzedzoną przez przyjmującego zeznanie, mające służyć za dowód w postępowaniu karnym, o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, zeznała nieprawdę co do faktu i okoliczności przedmiotowego występkę oraz fałszywie oskarżyła R. K. o popełnienie w/w przestępstwa,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1) oskarżoną B. K. uniewinnia od dokonania zarzucanego jej czynu;

2) wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 65/16

UZASADNIENIE

B. K. została oskarżona o to, że:

w dniu 4 kwietnia 2015 roku w Komendzie Powiatowej Policji w B., woj. (...),

wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, złożyła zawiadomienie o kradzieży pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 złotych, która miała miejsce w dniach 24/25 stycznia 2015 roku oraz będąc uprzedzoną przez przyjmującego zeznanie, mające służyć za dowód w postępowaniu karnym, o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, zeznała nieprawdę co do faktu i okoliczności przedmiotowego występkę oraz fałszywie oskarżyła R. K. o popełnienie w/w przestępstwa,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. oraz B. K. byli małżeństwem od 25 czerwca 2005 r. W dniu 07 maja 2014 r. orzeczony został rozwód. Przed Sądem Rejonowym w (...) toczy się w dalszym ciągu postępowanie w sprawie sygn. akt I (...) o podział majątku między byłymi małżonkami. W skład wspólnego ich majątku wchodził między innymi samochód osobowy marki S. (...) R., rok produkcji 2007 o numerze VIN (...), numer rejestracyjny (...).

/ dowód: wyjaśnienia oskarżonej B. K. k-53-55, częściowo zeznania świadka R. K. k-55-59, protokół rozprawy ze sprawy I Ns (...) k-50-51/.

B. K. razem z R. K. byli współwłaścicielami mieszkania w miejscowości J. przy ul (...) oraz dwóch miejsc garażowych, które znajdują się w tym bloku. W dniu 25 stycznia 2015 r. około godziny 10:00 B. K. poszła do garażu i zauważyła, że nie ma tam samochodu marki S. (...). Drzwi i brama od garażu były zamknięte na klucz. Nie było żadnych śladów włamania. Kiedy zobaczyła, że nie ma samochodu od razu pomyślała, że został zabrany przez jej męża, ponieważ posiadał on klucze od auta oraz pilot do bramy wjazdowej na osiedle oraz do garażu. On miał także dokumenty od pojazdu i komplet dwóch kluczy. Tego samego dnia napisała wiadomość e-mail do byłego męża z zapytaniem, gdzie znajduje się samochód, ale nie otrzymała odpowiedzi. Poinformowała o tym fakcie swojego brata, który jest funkcjonariuszem Policji w KPP w B. i on poradził jej, żeby złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Oskarżona zwlekała ze złożeniem zawiadomienia, ponieważ czekała na wyjaśnienie sprawy ze strony męża oraz nie chciała składać zawiadomienia w jednostce Policji w P., bo tam toczą się różne postępowania między nią a jej byłym mężem. Następnie oskarżona w marcu 2015 roku zauważyła samochód S. (...) w miejscowości P. na posesji, której aktualnie przebywał R. K.. Poznała, że był to ich samochód, gdyż była w nim za szybą maskotka należąca do jej dzieci. Auto miało zmienione numery rejestracyjne na (...).

/dowód: wyjaśnienia oskarżonej B. K. k. 53-55, zeznania świadka Z. S. k. 60-61/

W dniu 14 stycznia 2015 r. R. K. sprzedał samochód osobowy marki S. (...) R., rok produkcji 2007 o numerze VIN (...), numer rejestracyjny (...) swojej sympatii M. D. (1) za kwotę 12.000 złotych oświadczając w §2 zawartej umowy pisemnej, iż wymieniony pojazd stanowi jego wyłączną własność, jest wolny od wad prawnych oraz praw osób trzecich, oraz nie toczy się żadne postępowanie, którego przedmiotem jest ten pojazd i nie stanowi on przedmiotu zabezpieczenia.

/ dowód: częściowo: zeznania świadka R. K. k. 55-59 w zw. z k-46 zbioru C i k-105-106 zbioru C, zeznania świadka M. D. (1) k -62-63 w zw. z k-82v od słów „jestem obecnie” do k-83 do słów „powinnam mieć to pismo” zbioru C, kserokopia „umowy kupna-sprzedaży” k. 7 zbiór A/

B. K. zdecydowała się złożyć zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w dniu 04 kwietnia 2015 r. w Komendzie Powiatowej Policji w B., kiedy była wówczas z wizytą w B. u rodziny na Święta Wielkanocne.

/wyjaśnienia oskarżonej B. K. k. 53-55, zeznania świadka Z. S. k. 60-61/

W protokole przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie podała, iż podejrzewa, że to jej były mąż wyprowadził samochód z garażu. Zaznaczyła, że w lutym 2015 r. R. K. poinformował komornika o sprzedaży samochodu marki S. (...) i potwierdził to na rozprawie w dniu 20 marca 2015 r. przed Sądem Rejonowym w P.. Potwierdziła, że w marcu zobaczyła to auto na posesji przy ul. (...) w P., gdzie aktualnie przebywa R. K. oraz to, że auto obecnie jest przerejestrowane i ma numer (...). Ponadto oskarżona zeznała do protokołu, iż nie wyrażała zgody na sprzedaż tego pojazdu i nie dostała żadnych pieniędzy z jego sprzedaży. Była przed przesłuchaniem uprzedzona przez funkcjonariusza Policji, który ją przesłuchiwał o treści art. 238kk, art. 234kk i art. 233§1 kk.

/ dowód : wyjaśnienia oskarżonej B. K. k-53-55 i k-90 ,zeznania świadka D. C. k 88-89,kserokopia protokołu o przyjęciu ustnego zawiadomienia o przestępstwie k. 30-33 zbiór A/

Oskarżona zgłaszając fakt zaginięcia samochodu nie podała wprost do protokołu, iż został on skradziony przez byłego męża. Podejrzewała bowiem już w tym momencie, że R. K. auto wziął i sprzedał. Funkcjonariusz Policji sporządzając protokół po konsultacji z dyżurnym zakwalifikował to zdarzenie jako kradzież. W protokole natomiast po pouczeniu przez przesłuchującego funkcjonariusza Policji, iż przestępstwo kradzieży na szkodę osoby najbliższej jest ścigane na jej wniosek, B. K. oświadczyła, że taki wniosek składa.

/wyjaśnienia oskarżonej k. 90, zeznania świadka D. C. k. 88-89, kserokopia protokołu o przyjęciu ustnego zawiadomienia o przestępstwie k. 30-33 zbiór A/

W Niedzielę Wielkanocną funkcjonariusze Policji dokonali przeszukania pod adresem, gdzie przebywała M. D. (1). Jej rodzice tj. E. D. oraz J. D. byli zbulwersowani tym faktem, gdyż zostali poinformowani, że u ich córki szukają skradzionego samochodu.

/ dowód: zeznania świadków M. D. (1) k. 62-63, E. D. k. 64-65, k. 86 odw. od słów: „jestem matką” do k- 87 do słów: „postrzegani” zbiór C, J. D. k. 65-66, k. 90odw. od słów „jestem ojcem”, do słów: „mści się na nim” zbiór C/

Postanowieniem funkcjonariusza Policji z Komendy Powiatowej Policji w P. z dnia 17 czerwca 2015 r. umorzono dochodzenie w sprawie dokonanego w dniach 24-25 stycznia 2015 r. w J. w woj. (...) przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł na szkodę B. K. tj. o czyn z art. 284 § 2 kk – na podstawie art. 17§2 kpk -wobec braku znamion czynu zabronionego. Postanowienie to zostało zatwierdzone przez prokuratora. B. K. nie złożyła zażalenia na to postanowienie.

/kserokopia postanowienia KPP w P. k. 41-43 zbiór A/

B. K. z domu S. ma 37 lat. Posiada wykształcenie wyższe. Jest prawnikiem. Zatrudniona jest w kancelarii prawnej w W. . Jest rozwiedziona. Posiada dwójkę dzieci w wieku 9 i 6 lat. Nie była karana.

/oświadczenie oskarżonej k. 52-53, karta karna k. 73/

B. K. przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu i wyjaśniła, że to ona czuje się pokrzywdzona w niniejszej sprawie. Nie wyrażała zgody na sprzedaż samochodu przez byłego męża i kwestionuje kwotę za jaką został on sprzedany. Potwierdziła, iż w dniu 25 stycznia 2015 r. około godziny 10:00 poszła do garażu i zauważyła, że nie ma ww. auta. Drzwi i brama od garażu były zamknięte na klucz. Nie było żadnych śladów włamania. Kiedy zobaczyła, że nie ma samochodu od razu pomyślała, że został zabrany przez jej męża, ponieważ posiada on klucze od auta oraz pilot do bramy wjazdowej na osiedle oraz do garażu. On miał także dokumenty od pojazdu i komplet dwóch kluczy. Tego samego dnia napisała wiadomość e-mail do byłego męża z zapytaniem, gdzie znajduje się samochód, ale nie otrzymała odpowiedzi. Poinformowała o tym fakcie swojego brata, który jest policjantem i on poradził jej żeby złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa oraz, że takie zawiadomienie można złożyć w każdej jednostce Policji. Oskarżona podniosła, że zwlekała ze złożeniem zawiadomienia, ponieważ czekała na wyjaśnienie sprawy ze strony męża oraz nie chciała składać zawiadomienia na Policji w P., bo tam toczą się różne postępowania. Następnie zauważyła samochód S. (...) na posesji, w której przebywał R. K.. Poznała samochód bowiem była w nim za szybą maskotka należąca do jej dzieci. Auto miało zmienione numery rejestracyjne. Oskarżona zaprzeczyła jakoby kancelarie reprezentujące ją i męża kontaktowały się ze sobą. Wniosek o podział majątku dotarł do niej z miesięcznym lub dwumiesięcznym opóźnieniem. Oskarżona wyjaśniła, że mąż nie informował jej o tym co zamierza zrobić z autem. Ponadto samochód ten był wskazany przez nią we wniosku egzekucyjnym do komornika jako przedmiot do egzekucji. Składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zgłosiła fakty , jakie miały miejsce, ale nie domagała się, aby to kwalifikować jako kradzież. Ponadto podała, że nie odwoływała się od postanowienia o umorzeniu dochodzenia o czyn dotyczący przywłaszczenia tego samochodu przez byłego męża, bo pisało w postanowieniu, że sprawa ta została przekazana do sprawy cywilnej o podział majątku.

(dowód : wyjaśnienia oskarżonej k. 53-55, k. 60, k. 90)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W niniejszej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o wyjaśnienia oskarżonej uznając, iż stanowią one wiarygodne źródło dowodowe. Jej wyjaśnienia znalazły potwierdzenie w pozostałych dowodach w postaci zeznania świadka Z. S., a także w protokole z przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie. W zeznaniach B. K. złożonych do protokołu w dniu 04 kwietnia 2015 r. nie ma ani słowa o kradzieży samochodu. Oskarżona sugerowała, że to R. K.

zabrał pojazd objęty wspólnością ustawową małżeńską. Potwierdziła, że w lutym 2015 r. do komornika zostało złożone oświadczenie o sprzedaży samochodu, a w dniu 20 marca 2015 r. R. K. mówił o tym fakcie to na rozprawie w Sądzie Rejonowym w P.. Podkreślała, że nie wyraziła zgody na sprzedaż pojazdu, a mąż nie konsultował z nią tej decyzji.

To funkcjonariusz Policji D. C. odbierając zeznania od B. K. w dniu 04 kwietnia 2015 r. zakwalifikował ten czyn jako kradzież i pouczył ją, że tego rodzaju przestępstwo popełnione na szkodę osoby najbliższej jest ścigane na jej wniosek. Wówczas oskarżona złożyła wniosek o ściganie R. K. za kradzież przedmiotowego samochodu marki S. (...). Sąd dał wiarę zeznaniom D. C., że konsultował z przełożonym jak zakwalifikować czyn, który opisała oskarżona i wstępnie został zakwalifikowany pod kątem popełnienia przestępstwa z art. 278§1 kk. Gdyby oskarżona kategorycznie upierała się, że auto zostało skradzione na pewno byłoby to zapisane w protokole co najmniej kilkakrotnie, tymczasem zostało to ujęte tylko w stałych elementach protokołu tj. w formułce pouczenia na zakończenie protokołu oraz w rubryce, gdzie funkcjonariusz wpisuje kwalifikację prawną czynu. Bezsporne jest, iż przy tego rodzaju zeznaniach B. K., gdy jasno z nich wynikało, że samochód, który zabrał R. K. był ich ustawową wspólnością majątkową, należało zakwalifikować ten czyn z art. 284 §2 kk i oskarżona też złożyłaby wniosek o ściganie byłego męża o ten czyn, gdyż po to przyszła złożyć zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Jest rzeczą oczywistą, że nie ma to znaczenia czy ten czyn został zakwalifikowany z art. 278 §1 kk, czy z art. 284 §2 kk i o który czyn oskarżona składała wniosek o ściganie, tylko istotne jest czy w chwili składania tego zawiadomienia istniały obiektywne przesłanki do przyjęcia, że mogło dojść do popełnienia przestępstwa przez R. K. na szkodę B. K. w związku z zadysponowaniem przez niego samochodem marki S. (...), którego w istocie rzeczy byli współwłaścicielami. Bezsporne jest, że były podstawy do przyjęcia, że mogło dojść do popełnienia przestępstwa z art. 284 §2 kk na szkodę pokrzywdzonej i ona nie podała nieprawdy w swoich zeznaniach składanych jako zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Bardziej klarowna byłaby ta sprawa, gdyby B. K. złożyła zażalenie na postanowienie o umorzeniu dochodzenia o czyn z art. 284 §2 kk, ale tego nie uczyniła. Dochodzenie w tej sprawie umorzono z powodu braku znamion czynu zabronionego, ponieważ uznano, iż rzeczywiście R. K. sprzedał pojazd objęty wspólnością ustawową małżeńską, ale zgłosił to w pozwie o podział majątku wspólnego.

Podnieść należy, iż w umowie zatytułowanej „umowa kupna-sprzedaży” dotyczącej pojazdu marki S. (...) R., rok produkcji 2007 o numerze VIN (...), numer rejestracyjny (...) R. K. wskazał, iż wymieniony pojazd stanowi jego wyłączną własność, jest wolny od wad prawnych oraz praw osób trzecich, oraz nie toczy się żadne postępowanie, którego przedmiotem jest ten pojazd i nie stanowi on przedmiotu zabezpieczenia, co nie było zgodne ze stanem rzeczywistym. Sąd nie dał wiary zeznaniom R. K. w tej części, której podał, że było porozumienie ustne między nim a była żoną co do podziału ich majątku wspólnego dotyczącego posiadanych dwóch samochodów i on miał zgodę na dysponowanie samochodem marki S. (...). Tej wersji oskarżona nie potwierdziła i Sąd dał wiarę jej wyjaśnieniom, gdyż do chwili obecnej trwa sprawa o podział majątku wspólnego i strony nie mogą dojść do porozumienia. Ponadto jeżeli R. K. pisząc maile do byłej żony zwraca się do niej „(...)” (vide k-48), to świadczy to o dużym konflikcie między byłymi małżonkami. Tym bardziej R. K., który jest z wykształcenia prawnikiem dobrze zdaje sobie sprawę z tego, że wszelkie uzgodnienia dotyczące sprzedaży ruchomości z majątku wspólnego przed jego podziałem najbezpieczniej jest zawierać na piśmie, aby mieć dowód na prawdziwość swoich twierdzeń. Zeznania natomiast zarówno M. D. (1) jak i jej rodziców tj. E. D. oraz J. D. Sąd uznał za wiarygodne w tym zakresie, że byli oni zbulwersowani dokonaniem przeszukania przez Policję, bowiem miało to miejsce w poranek Wielkanocny i ludzie wracający z mszy świętej widzieli to zajście i dopytywali ich o to przeszukanie, co naraziło rodzinę D. na duży stres. Poza tym zeznania powyższych świadków nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Zdaniem Sądu czynność przeszukania w domu, w którym mieszka M. D. (2) był przyczyną złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez R. K.. Zeznania R. K. Sąd uznał za wiarygodne co do tego, że potwierdził fakt sprzedaży samochodu i że był wówczas w trudnej sytuacji majątkowej.

Kwota za jaką pojazd został zbyty, przez niego była znacznie niższa od ceny rynkowej. Nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy okoliczność, że toczy się postępowanie odnośnie czynności podejmowanych w KPP w B. po złożonym zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa przez B. K., gdyż ona tymi czynnościami nie kierowała. Ponadto rzeczywiście miała prawo złożyć takie zawiadomienie

w każdej jednostce Policji. Oskarżonej został postawiony zarzut o popełnienie przestępstwa z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 maja 2011 r., (...) 6/11, LEX nr 1288955, stwierdził, że: „typ przestępstwa określonego w art. 234 kk nie charakteryzuje się celowym działaniem, ani nawet zamiarem bezpośrednim, a dla jego bytu wystarczające jest godzenie się sprawcy na fałszywe oskarżenie innej osoby o popełnienie przestępstwa”. Przestępstwa z art. 233§1 kk i art. 238 kk można popełnić jedynie działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego w żadnym wypadku nie można przyjąć, że oskarżona działając umyślnie dopuściła się zarzucanego jej czynu zakwalifikowanego jak w akcie oskarżenia. W przeciwnym wypadku nigdy nie mogłaby złożyć zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez byłego męża, gdyby zaczął jej w dalszym ciągu wyprzedawać majątek wspólny przed jego podziałem. Postępowanie w przedmiotowej sprawie toczyło się w ramach reguł procesu obowiązujących po 01.07.2015 roku, a zatem Sąd opierał się na materiale dowodowym przedstawionym do oceny przez strony. Mając na względzie przeprowadzoną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia Sąd uniewinnił oskarżoną od dokonania zarzucanego jej czynu. Z uwagi na uniewinnienie oskarżonej w sprawie ściganej z oskarżenia publicznego, Sąd w oparciu o art. 632 pkt 2 kpk obciążył kosztami procesu Skarb Państwa.